

Albert-Lőrincz Márton**(Idő-szín)**

Ezüstbe vált át
az ősz. Fehér pelyheket
kever hajamba.

Antalffy Zvette-Hildegard

álomból ébred...
párnájára libbenő
angyalszárny-pehely

hópehely, égből
aláhulló... tenyeremben
fagyos kristálya...

Ásványi Tibor

az éjből mélyről
jön ez a hang nem pehely
felfele zuhan

nélküled fázik
a kert a határ a tér
hópehelyaplan

égben született
ismeretlen földre tart
hópihe szálldos

Babarczy Mónika

„Bambusz árnyékán,
tó víztükrén pehely ring
fehéren, csendben.”

Baka Györgyi

a bú csak pehely
a sors szele ha ráfúj
páraként oszlik

minden mi lezár
csupán illanó pehely
a létezés nyílt

fohászok gyöngéd
pelyhei szállnak áldón
ma az ég nyitott

Bazsó Ádám**Az e világi rend**

Pehely-szerkezet
Szimmetria-lángtenger
A test is olvad.

Bejer Éva (Napraforgó)

isteni felhők
apró vízcseppecskéi
összedermedve

ledér pelyhecskék
csonttá fagyott élet friss
szimmetriái

súlytalansága
magányát szétrobbantva
őrült lavina

Baric Ádám

Csúcstámadás

Felületesen aludtam azon a nyirkos levegőjű, hideg, de főleg rövid éjszakán, amit a hajnali fél háromkor csörgő vekker szakított ketté. Sosem értettem, más hegymászók hogyan képesek az efféle időpontot már reggelnek nevezni. Éjszaka az még. Az órát persze én állítottam csörögni erre a kegyetlen időpontra, úgyhogy nem restelkedtem sokat az átnedvesedett hálózsákban. Imádom a pehelyzsákot, de mintha könnyebben elázna reggelre, mint a műanyag töltetű. Ezt sem értettem sosem, más hegymászók miért esküsznek mégis a pehelyre. Hamar összepakoltam, felöltöztem, ettem és ittam egy keveset, aztán kimásztam a sátorból. Körbe, amerre csak elláttam, a fenséges wallisi hegyek fekete tömegei hatalmasodtak, a gerincek, csúcsok, hegyoldalak kontúrjai élesen rajzolódtak a megdöbbenően sötét, de valóban és egyértelműen kék égbolt háttére előtt. Az eget pedig csillagok milliárdjai borították gömbszerűen, tehát a hegyek kontúrjai egy ilyen csillagokkal borított sötétkék háttér előtt futottak le, föl, körbe, és minden irányba. A felfoghatatlan mennyiségű csillag ragyogása ellenére nagyon sötét volt, mégis, ritkán tapasztalható teljességében fogott körbe a hely áttekinthetetlen és csak valamilyen nem nevesíthető érzékszervvel felfogható, mindent elsöprő térbelisége. Lenéztem a völgybe; pár száz méterrel mélyebben egy felhő látszott, amelynek a teteje olyan élesen határolódott el a körülötte lévő kristálytisza levegőtől, amelyet csak gyerekek képesek rajzolni. Ez a felhő eltakart mindent a lenti világból, fölötte pedig már csak a hegyek sziklái, afölött meg az ég. Minden mozdulatlan volt, mintha csak egy képet néztem volna, de

ebben a képben most benne voltam én magam. Azt szokták mondani, hogy az ember ilyenkor megérzi, milyen kicsi, jelentéktelen, pici pont valójában, de én ezt akkor másképpen gondoltam: egyáltalán nem éreztem magam kicsinek, éppen akkora voltam, mint máskor, viszont eszembe sem jutott összehasonlítani magam semmilyen tekintetben a hegyekkel. Ezek itt a hegyek, én pedig én vagyok. Elindultam a csúcs felé.

felhőkben fogant
sziklákon lefolyó csend
dobol szívemben

Bibor István

Hóvihar

Angyali pehely,
de most, sokadmagával:
megszálló sereg.

Bodó Márta

Isten könnyet ejt
Fehér csipkecsodaként
Ér le a földre

Halkan kopogtat
Isten irgalmát hozza
Mint angyal szárnya

mennyei mintát
angyalszárny lenyomatát
villantja elem

puhán lebegve
száll a földre le Isten
téli követe

vízcsepp csonttá fagy
égből hulló üzenet
ablakon koppan

csonttá fagyott csepp
isteni üzenetet
csendben lebegtet

hókrisztályteste
mennyei üzenetként
hull tenyerembe

Bognár László József

Egy pehely súlya
Tonnányi hozzád mérve
Áldott napsugár

Finom pehellyel
Hinti a tél a dombot
Régi látomás

Ó te vén nyárfá!
Meddig hinted még magvad
Pehelyszárnyakon?

Boris Anita

Cseppecske

Pehely ujjbegyen.
Apró csillag-illanás.
Cseppecske marad.

Botos Ferenc

Cassius – bíbor

Csillámló pelyhek
örvénylő bíbor tánca
a lombik mélyén

Dér

Reggel hófehér
gyémántos csipkegallér
a pitypang pelyhe

Kapu

Hulló hópelyhek
mögött egy gót felirat
még olvasható

Böjthe Pál

Tavaszdodik

Varázsütésre
nyílnak a fák, pehelybe
öltözött a kert.

Fent

Tedd le terheid.
A csúcsra értél, pehely
őrizzze tested.

Így jó

Súlytalan lebeg,
magához emelte a
Földet a pehely.

Börzsönyi Erika

Hó hull, befedi
álmaimat öleli
millió pehely

Pitypangpehely száll
lassú sodródás, lélek
időtengerben

Bősze Éva

Szikrázó fényel
hótakarót hímez sok
táncoló pehely.

Czifra Adrienn

Egy kis tollpihe
messzebbre elszállhat, mint
maga a madár

Csata Ernő**Beolvadás**

Hulló hópelyhek
vagyunk Isten tenyerén.
Ott beolvadunk.

Játék

Pelyhek selyme, ha
körülszálldos, csupán az
ég játszik veled.

Klímaváltozás

Pelyhes barka, már
kipattantál? Soká lesz
Virágvasárnap.

Politika

Sok pehelykönnyű
ígéret, mit feledés
fátyla beborít.

Szerelem

A pelyhes állú
élet mennyről álmodik,
majd sárból ébred.

Születés

Egy égi, puha
pehely száll feléd. Lélek,
cseppnyi szeretet.

Cserháti Márta

Pehelyként lebeg
lelkem – szállj a magasba
reménnyel telten.

Csete Soma**Akkor, most, azelőtt**

Szemed szűzjege
testem kristályosítja,
a lelkem rian.

Szívem verése
vadmecsaszárny-suhogás,
Könnyem halpikkely.

Rettegek, hogy most
szájkás fogpiszkálóként
a szádba veszel

– reccs lesz a vége,
érezem. Épp most riantam,
reccs lett a vége.

Alakod sehol.
Le, a hópelyhek alá
egyre süllyedek.

Csirke Zoltán

Jégvirágpehely
olvad a kézfejedem.
Gyilkos vonzalom.

Vendég hópehelyek
a fák csontvázkarjain.
Meddig időznek?

Vonuló darvak
mögött lemaradt pelyhek.
A test erősebb.

A fészke pehely,
a ruhája meleg toll.
Isten madara.

Demeter Mária

Omlás

Fény áztatta fal
mállik, pergamen-foszlány.
Pehely hull földre.

Karácsony

Ezüst pelyhek közt
gubbasztanak a varjak.
Kisgyerek csenget.

Téli fény

A templom tornyán
pelyhes nap ül, tereli
sugarait körbe.

Dombi Tinódy László

Pelyhek a szélben.
Sövénybe kapaszkodó,
ringó hó-alak.

Domonkos Marcell

Pitypang pihéi
szétrepülnek, de tudják:
találkoznak még!

Párnámban pihék.
Egykor madár szállt velük,
most az álmaim.

Dömök Elíz

csillag hópehelyek
szél hátán keringőznek
zord tél foglyai

Dudás Sándor

könnyen legyintesz
ám próbálnád tartani
egy életen át

súly s árnyéktalan
nincs aki nehezekként
gondolna vele

elhajítani
ha el tudnád tengercsepp
sem zúgná vissza

még senki soha
tehetetlen dühében
nem vágta földhöz

légtenger úszó
fényugarakban fürdő
madártest-utas

Nap nem tiszteli
mert sorsa árnyéktalan
nem jegyzi senki

lebeg és suhan
szív-sziclákon legördül
figyelmed tartja

Enyedi Gina

Csillogóra fent
bakancs: fraktálok hóhéra:
lép, roppant, zúz, tör.

Pontok az égen
Kristály a szélben Szikra
a téli éjben

Pehely a földön
Csillár az égen Csillag
a tenyerünkben

Felber Zsolt

Hópehely-madár

Illan fehérén
égvilág selymes szárnya
meleg tenyéren,

Körötte határ,
kitárt ablakra várva
kalitkába zárt madár.

Fenyvesi Boglárka

Hazatért

Víz fodrán lábnyom,
pihen a csend járta csepp,
álmos hópehely.

Égre küld

Víz fodrán lábnyom pihen,
csend járta folyó
tegnap hópehelyhet lehelt.

Füzesi István

Pehelykönnyű a
tisztá beszéd, ólomsúlyt
hord a hazug szó.

Hegyi Zoltán Imre

szférák látványa
hókristályokba gyűlik –
hogyan eltemessen

Hollós Judit Katalin

Nesztelen érnek
a percek egy hópehely
magzatburkában

Jégbe dermedő
pehelyek – a fák nyakára
gyöngysort pergetnek

Győri Orsolya

Altatás

Pehely-pillád rejt
álomba, nem keresgél
kezed mellemen,

öklöd hasamon
pihen már, elhúzni még
onnan nem merem.

Kivárom, szállj oly
édes mélybe, ahonnan
nem ránt vissza zaj-

fény üledéke,
ahol nincs test és testrészt,
mert minden Ős-egy.

Nem repül

A szembogárba
zárt szabadság, mint a szárny
pehelypaplanban,

kibonthatatlan;
s a repülés emlékkép,
madárszem foglya.

Egy más hajnal

Szempillád pehely-
fonállal összeszöve,
odabent lesben

áll a pók-halál,
kivárni véged csak más
tudat tudja, de

már nélküled. Te
sehol sem vagy, elvesztél
az ébredésben.

Habos László

Álmos hajnalon

Hajnali sikoly
s az ég hópelyhekből fon
halotti leplet.

Későn ébredtem. Órámra pillantottam, s morcosan néztem álmos tükörképem. Kapkodnom kellett volna, de elidőztem a fürdőszobában. Szép volt az álmom, s egy-egy képe vissza-visszatért még akkor is, amikor már a szállingózó hópelyhektől nedves utcakövön lépdelttem. A közeli buszmegálló megszokott képét elrejtette a sűrű köd. Megálltam a járdaszélen. A jelzőlámpa sárgán villogott, s az ott várakozó idős hölgy mellém lépett arra várva, hogy elinduljak, és ő közvetlenül mögöttem igyekezhessen át a zebrán. Elindultunk, s hirtelen az úttest másik oldalán egy elhaló sikoly és erős puffanás hangja hallatszott. Röviddel később pedig a „jaj, istenem!” és a „hívjanak mentőt!” felkiáltások. Nem tudtunk továbbhaladni, elállta utunkat egy szürke autó. A gépkocsi előtt egy középkorú hölgy feküdt az utcakövön mozdulatlanul. Kisvártatva báméskodók csoportja vett körül. A felerősödő zsvajj közben egyre nagyobb pelyhekben hullott a hó. Az autóbusz beragadt a várakozó járművek hosszú sorába. Mintha megállt volna az idő körülöttem, s amikor a szirénázó mentőautó odaért, az élettelel testet már belepte a hó.

Illei Ákos

fekete pihe
október hírére hozza
a szomorú szél

lehulló pehely
fekete éjszakát hoz
riadt szemedre

holló pihéje
fényesen suhan alá
utána még egy

egy halk suhanás
egy pihe lágy bársonya
utolsó sóhaj

illanó pihe
a fekete pillangó
végső búcsúzás

fekete hattyú
felhő fehér pelyhében
ez volt az élet

fekete erdő
fekete faágakon
fekete pihék

A távolság mindig csodákat ígért. Hívott a kék messzeség, és én vidáman mentem a titkok után. Mindig találtam valamit, hatalmas fákat, patakokat, játékos madarakat, dombokat. Most is szabad előttem a határ. Semmi sincs a láthatár peremén. Nem baj. Előbb-utóbb csak találok valamit.

Igen, nem tévedtem. Az égen madarak. Ahogy ereszkednek, megismerek őket. Fénylik a tolluk. Hollók. Egyre többen vannak. Talán az ő tolluk hullik. Fekete pihék szállnak köröttem. Szétnézek. Fekete az egész pusztá. A fény

megtompult. A pihék tompa fekete bársonyát látom csak. Már nem is tudom, merre igyekeztem. Nyomomat betakarják a pelyhek. Hideg, magányos éjszakán már láttam ezt a helyet. De az is lehet, hogy csak álmodtam.

fagyos éjszaka
egyedül vagy a pusztán
hazaérkeztél

Jahoda Sándor

Május. A nyárfák
körül pelyhek szállnak. Az
égben róka jár?

Vállamra hullt egy
pelyh. Térdre rogytam, mert –
annyira szép volt.

Kállay Kotász Zoltán

Kristálylelked
lebegő lakát leld fel a
hulló pehelyben.

Kántor Krisztián

Friss hópehely hull
Zala csendes habjára
Élet vagy halál?

Pelyhek alszanak
Jeges patakba omló
Fűzfaágakon

Hold sem látszik már
Ezer hópihe zizzen
Üres sötétbe

Szétfolyó idő
Pehelybe burkolózik
Távol magamtól

Első hópehelyek
Víg halotti tánca hull
Fagyott jázminra

Káplán Géza

Itt szállong... Megvan!
Isten – vagy a hiánya?
Újragondolom.

Kaszás Magdolna

Apró fióka
Puha tollán vízcseppek,
Bennük a világ.

Kerti Károly György

tócsán tollpehely
hányódó lélekvesztő
távol a parttól

már csak egy pehely
és átbillen a mérleg
ide vagy oda

ártatlan pehely
lapító cinkossá lesz
egy lavinában

legyen ezentúl
súlytalanok mértéke
egy véka pehely

Kiss Eszter

Kárhozott idő

Hullnak a pehelyek
– mint kivert angyalsereg
tördelt fogai.

Kósa Emese

február éjjel
hópehelyek az arcomon –
fehér barázda

január hava
leheletnyi szépségben
lebeg. hóvirág

Kozák Vilma (szusi)

Gondolatpehelyek,
lehullva versek lesznek.
Nincs is szebb halál.

Álmodozhatok.
Csak egy apró hópehely
árnyéka vagyok.

Elmúlik, mi szép.
Sárba hulló hópehely
fájó veszteség.

Kőműves Klára**Tollpehely**

Egyik huzattól
messze elröpül, míg a
másik börtöne.

(ha hó)

Gyöngédségfegyver.
Elillan testmelegben,
megfoghatatlan.

Kreischer-Ruszin Nelly**Metamorfózis**

Kesztyűs tenyeremen eltévedt hópe-
hecskék landoltak. Többségüket to-
vábbkavarta a szél. Mintha menekül-
nének, bújtak csupasz ágak hajlataiba,
megültek a rőt ágakon, száraz levélen.
A földet érőkre pusztulás várt azonnal.
Semmisültek sáros pocsolyában. Né-
zem a gyönyörű, szabályos rajzolatú
kristály-pehelyhecskéket. Ég magasából,
felhőotthonukból, vízcsepp alakból
fagytak szikrázó csodává. Szél fújta őket
messze, hulltak tenyerembe. Szépségü-
ket csillogtatták, testmelegemtől olvad-
tak, s víz alakban szívódtak kesztyűm
anyagába. Elpárologva onnan, vissza-
tértek felhőotthonukba. A víz örök kör-
forgása.

Hópehely-kristály
vízcseppé olvadt vissza.
Metamorfózis.

Lázár Miklós

Villanó szavak,
fájdalmas múltidézés.
Súly alatt pehely.

Lelik Attila

Szél-táncát lejti
csipkés (j)égszoknyában míg
halálba zuhan.

Marosi Viktória Terézia**Téli pillanatok**

Tóparton elér
Nyári szellő emléke
Most hópehely hull

Éjjeli úton
Hópehelyek forgataga
Didergő lelkek

Mermező Géza

Nyíló virágra
Szálló első hópehely:
Élet és halál.

Az emberélet
Könnyen szállongó pehely
Sors viharában.

Móritz Mátyás

Misanthroposként

Az életemben
kis közhelyek csupán mind
mind az örömök,

hogy mi jó nekem
arra már egyedül is
könnyen rájövök;

ahogy rügyekbe
és hópolyhekké válnak
mind az évszakok,

mint minden ember
olyan vagyok, akár az
ólomablakok.

Nézem az első
hópolyheket mint a sors
szép szabályait,

amit az idő
feltartóztathatatlanul
sárrá alakít;

ahogy táncolnak
sok ezer csapatban a
vasszürke égen,

kicsit úgy érzem
mikor itt hagynak, az lesz
majd az én végem.

Mint a hópolyhek
én sem tudom, milyen cél
felé haladok,

mert megmondhatnád
neked én meg pontosan
meddig maradok;

szerelmünk csupán
pehely, mi elolvad a
kéz melegétől,

nem akarsz talán
békében élni, csak el
futni a széptől?

Úgy érzem magam
mint aki épp lenyelte
volna a holdat,

az érzéseid
márciusi pehelyként
mind-mind elolvad;

ha mellettem vagy,
az örömök mind-mind csak
belőled isznak,

Té, aki vízre
hulló szép hópehelyként
vagy és nem is vagy.

Ólmos pehely vagy,
fagyos láng és tiszta füst,
sorvasztó öröm,

misanthroposként
ha nem vagy velem, magam
mélyen gyűlölöm,

mint hópehely és
árnyéka, találkozunk
végül a földön,

mit is mondhatnék
láss meg valómban, legyél
nekem a börtön.

Mersdorf Ilona**Márciusi hó**

Arcodra könnyként
hull, de mosolyként illan
el egy hópehely.

Mészáros Mária

Bagoly suhan át.
Pehelykönnyű gondolat
sötét éjszakán.

Hópehely szállong.
Nem tudhatja sohasem,
útja merre visz.

Hóvirág alszik.
Pehelypárnára hajtja
fejét, tavaszig.

Nagy István Paphnutius**Teher**

Egy hópehely szállt
vállamra. Mégis, mintha
mázsás súly nyomná.

Öregség

Mit fiatalon
Pehelyként vettem vállra
Most csak vonszolom

Gond

Paplanom tömve
Könnyű libapehellyel
De álmom nehéz

Nagy-Eged Boldizsár

Néma hópehely
Csodás egyszerűségét
Hósrba viszi

Nerhaft Antalné**Szakítás után**

Aláhull a hó,
pehelyek terítenek a
kertre szemfedőt...

Tűnő alakod
hópehelyek függönyén át
már alig látom.

Hulló hókristály
percig se tud megülni
forró arcomon.

Szempillámra hull
néhány kósza hópehely,
könnyként leperreg...

Elszállt bánatom,
pehelykönnyű a szívem,
elfeledtelek!

Ónodi-Papp Tamás

vígan száll alá
pörög forog vízre hull
elolvad ennyi

fekete égből
hullnak alá rémisztő
sűrű sorokban

Pálmai Tibor

Árnyakba öntött
pelyhek körvonalai
zúgnak az űrben...

Hibiszkuszokon
kúszva kúszik egy pehely:
téli kommandós.

Korhadt terveken
selymet sző a télidő.
Pehelypók fázik.

Varjak feketén,
Pelyhek fehéren:
együtt a násznép.

Pergel Antal

Út

Pehelykönnyű lét,
pillangószárnyú álmok,
ólomnehéz sors.

Pivarnyik Anikó

Pehelynyi lélek
utolsó lehelettel
fény felé úszik.

Árva hópehely...
Borzongató hidege
végigfut rajtam.

Megcsillan fénylőn
tar almafa vesszei közt
a kis pehely.

Pintér István Attila

Vízcseppből szobor,
zuhanásnyi lét után
fényanyára vár.

Pongrácz Ágnes

hó-

száguldó fehér
csillag-tündér-tünemény
aztán csak vízcsepp

fény-

pillák közt szűrve
az áldott nap szolgája
szivárvány-színű

Rébb Terézia

Felhők paránya,
kezedbe hull, figyeld csak,
gigászit regél.

Rózsa Iván

Földi lét

Pehelyként lebeg,
Lét és nemlét határán,
Az emberiség.

A Föld

Föld: bolygó-pehely,
Az élő Univerzum
Végtelenjében.

Rozán Eszter

Emlék

Halványkék fényben ragyog a távoli ég,
 aranyszín borítja a tájat. A poros út né-
 ma, rezzenéstelen arccal pihegnek a fák.
 A domboldalon tarka foltok, tehéncsor-
 da nyújtózik az árnyékban. Százszor-
 szépek bújnak elő a fű közül, kíváncsian
 tekintenek a világra. A kanyarban meg-
 pillantom karcsú alakod, szőke hajad
 puhán omlik a válladra. Rád nézek,
 észreveszel, pilleként szökelsz felém.
 Az idő egy pillanatra megáll, szemünk
 összevillan, íriszedben kitágul a világ.

te és én az ég
 puha pelyhében fürdünk
 oly messze vagy már

Sági Erzsébet

Jelet küld az Úr!
 Galambtollat ejt eléem,
 pehellyel üzen.

Saitos Lajos

Pelyhek tánca

Szél emelinti
 pehelykönnyű életed –
 s tovasodorja.

Hópelyhek tánca
 nélkül nem múlik teled –
 legyen fekhelyed!

Cseresznyevirág
 szálldos most hópehelyként –
 légi úttorlasz.

Sánta Hajnalka

Pillantás

Pillantásodban
 elmerülve pehelyként
 lélegzem tovább.

Pehely

Egy pehely rezdül –
 újra kiszökik a fény
 kezeim közül.

Szentkirályi Fittler József

Ragadozó éj.
 Nesztelen pihen a táj.
 Madár pelyhe hull.

Tűnő holdvilág.
 Pelyhekben foszló felhő.
 Ré múlt pacsirta.

Nehéz indulás.
 Pehelykönnyű lelkem vár.
 Fagyos holdösvény.

Szabó Aida (Jampa dróma)

Pehelyvízió

Ólomfelhőből
pehely-csillagok tánca
eget görbíti.

Pelyhek kavargó
fátyla libben, áttetszik
didergő faág.

Hatalmas pelyhek
vízió örvényében
anyám száll felém.

Uszálya lebeg,
megérint pelyhe-ránca,
csonthó lehelet.

Kristályöléből
sűrű pelyhek rajzanak
révült fénynászban.

Patyolat ajkán
pelyhek és jégvirágok;
szabályos szirmok.

Árnyas csókjától
hópelyhek gurguláznak
jaj, csontfagyasztó.

Fürtjéből pelyhek
rubintea gőzében
gyöngyökké csöppen.

Hópehelyálom
cseppekké töredezett
reggel fényében.

Puha suhanás,
gomolygó játszi pelyhek –
mégiscsak itt járt?

Mosolyát, hangját...
mélysűrű pelyhek fedik,
tudatban éled.

Pelyhekkkel takart
ágbog közt piros bogyó,
bőre megborzong.

Szabó Ildikó

apró hópehely
árván hull, majd párra lel
s így olvadnak el

Szilágyi Erzsébet

ólálkodó vég
pehelykönnyű léptei
bennem kopognak

csipkés hópehelyek
hófüggönnyt tép szertesztét
rideg téli szél

havas hegycsúcsok
összefagyott hópehelyeken
napsugár csillan

sárguló pelyhek
fehér női kéz horgolta
csipketerítő

büszke hóember
sejtjeid apró pelyhek –
semmivé olvadsz!

szívet ölelő
tekintetek fényében
pehelyként szállok

pelyhek hullanak
hópihék vagyunk s leszünk
jeges föld alatt

súlyos terheim
pehelykönnyűn röppennek
angyalszárnyakon

Tekse József**Hópihék**

Sok apró kristály
gyöngyeiből formáz most
fehér takarót

Terebess Gábor**Két haiku – két zen történet**

vihar dúl vagy sem
a saját helyére hull
minden hópehely

Jüe-san Vej-jen mester (745–828) elbúcsúztatta Pang Jünt (740–808), és tíz tanítványát küldte, hogy kísérik a kapuig.

Ott Pang Jün megállt a sűrű hóesésben:
– Csodás egy hóhullás! – mondta.

– Épp a helyére hull mindegyik pehely.

Egy Csüan nevű tanítvány megkérdezte:

– Mutasd, hová hullanak!

Pang Jün az arcába csapott.

az a tollpihe
madárfészek szószékről
ritka nyomós érv

Niao-ko Tao-lin (741–824) ágakból rótt magának alvóhelyet egy fenyőfán, ezért Fészkes mesterként emlegették. Tanítványa, Huj-tung évekig tanyázott a közelében, végül meguntta, hogy mesterétől nem kap semmiféle oktatást.

– Hová indulsz? – kérdezte tőle Niao-ko.

– Hiába lettem zen szerzetes, nem tanítottál semmire. Keresek másik mestert.

– Egy csekélyke zent azért én is nyújthatok – mondta Niao-ko, azzal felcsípett fészkeről egy tollpíhét és feléje fújta.

Huj-tung hirtelen megvilágosult.

Tillmann Pentele**Kijelölt p i h e nő**

Pehely egy percnyi
Hely a semmi közepén:
Arra tartok én.

Gary R. Ford**Ki így, ki úgy...**

Én, a 67 éves, magasra kapkodva lábamat a hóban, nagy óvatosan lépek le a tornácról, megborzongok, mikor a lucskos hideg a bokám köré csap, és elfintorítom az orrom, ahogy ujjaim a kocsi ajtajának fagyos fogantyújához érnek.

Ő, a 3 éves, kacagva szalad le a lépcsőn, a szűz hóban utat tapos magának, majd egy nagy maroknyi havat a levegőbe szórva, kidugott nyelvvel igyekszik elkapkodni a visszahulló pelyheket.

Nézd csak, kibomlott
sálja csapkod, mint pelyhes
angyalka-szárnyak.

Toakai András fordítása

Tóthné Földesi Ilona

hull a hópehely
ólomszürke palástban
csipkét köt a szél

eszmélet motoz
pehelykönnyű virradat
széttépett fohász

Tsering drolma

Lélek súlya a
mérlegen pehelykönnyű
mégis kővé vált

Valyon László

Ajkadon pihen
egy kósza kis hópehely
Igyuk meg Szívem

Gerlebánat bűg
tépett tollpihe teng-leng
Hiányzol Szívem

Megrezzen a nyár
Hajunkba úszik pelyhe
Öszülünk Szívem

Pitypang-pelyhecske
száll fejem hófehér A
szél elfúj Szívem

Vermuth Attila

Szakura

Melengető hó –
fehérlő fák ontotta
cseresznyepelyhek

Egyensúly

Ujjamon pehely –
hártyszerelmet őriz
nyers lélegzeted

Vermes György

Pehelykönnyű szív!
Legördült róla a kő –
Most lettél szabad!

Vihar Judit

Másodszor Phenjanban

Megkezdődött a második tanév Phenjanban, a tanítás is Pesten, az általános iskolában. A hosszú térbeli távolság lelki eltávolodást is jelentett. Mind a ketten éltük a magunk életét, persze türelmetlenül vártuk a leveleket. A második évben már lehetett futárpostával orszos magnószalagot is küldeni egymásnak, így legalább hallhattam Feri hangját. Neki is örömet okozott, amikor az itthoni vasárnapi ebéd közben megcsörrent a kanál, hiszen Koreában csak az evőpálcák surrogása törhette meg evéskor a csendet.

Tavasszal történt. Megtudtam, hogy hamarosan egy nő előadást tartanak az Operettszínházban. Az egyik legszebb darab, a *Hagoromo*, a *Pehelyruha* kerül színre. A nő az egyik legrégebbi hagyományos japán színjáték, amely a világmindenséget foglalja magában. Japán operának is szokás nevezni, mert van benne zene, tánc, kórus és prózai szöveg, igazi lírai színjátás. A nőben minden illúzió. Amikor nézzük, ráébredünk arra, hogy az élet álom. Azt érezzük, hogy mi, emberek tűnékenyek vagyunk, a körülöttünk lévő világot viszont örök nyugalom lengi be. A *Pehelyruha* című nóból is valami ünnepélyes szépség árad. A mozdulatok sokszoros ismétlődése a tenger hullámainak csapkodását, az éjszakák és nappalok váltakozását sugallja. Ugyanakkor az

ellentétek kettőssége is jelen van: férfi és nő, sötét és világos, hegy és völgy. A szerelmesek ebben a darabban egyszer találkoznak, és utána örökre el kell válniuk. A pehelyruha könnyedsége repíti fel a holdba a lányt.

Ó, *pehelyruha*
röpiás magasba, fel, fel
Hold udvarába

Mélyen megrendített az előadás, gyalog sétáltam haza, s közben édes-bús fájdalom járt át. Amint hazaértem, automatikusan kinyitottam a postaládát. Benne értesítés, melyben közlik velem, hogy Ferinek feltétlenül azonnal haza kell jönnie, nem sokkal a tanév befejezése előtt. Ekkor úgy éreztem: hirtelen özszeroppanok a sok „miért” alatt.

Hulló hó*pehely*
megpihen párkányomon –
s többé nincs sehol

Virág József

Hágcsó

sűrű hóesés,
összefüggő fehérség,
hágcsó az égbe

végtelen világ,
éljünk mi bárhol benne,
itt közép e hely

Weisz Attila Róbert

Japán kakasunk
gésa-nyáját tereli
hópelyhek alatt

Kinti hópelyhek
forró teám ízéről
mit sem sejtenek

Kezében tartja lapunkat, Kedves Olvasó – hadd higgyük, hogy „nyert ügyünk van” így, mert törekvéseinket megítélheti, s határozhat arra, hogy adójának egy százalékát alapítványunknak ajánlja föl.

Ezt megteheti, ha kedvezményezettként

a **Cédrus Művészeti Alapítványt**

nevezi meg, adószámunk pedig:

18110661-2-41.

Köszönjük.